

Tancats en una nau anomenada Terra

«Com tots sabeu, la paraula *xarnego* prové del fill entre una catalana i un militar francès que anava a envair Portugal, passant per Ñ (Guerra del Francès 1801-1814)»

Cap a finals dels '50, el meu pare va venir des d'Extrema-Dura a Catalunya. Va començar a treballar per altri en el sector de la construcció fins que va fundar la seva pròpia empresa, que jo he continuat. En venir aquí, li deien *xarnego*, com als altres. Aquest fet era força habitual: els catalans temien un allau de població que usava una llengua i uns costums diferents que podien fer canviar les seves pròpies.

Com tots sabeu, la paraula *xarnego* prové del fill entre una catalana i un militar francès que anava a envair Portugal, passant per Ñ (Guerra del Francès 1801-1814).

Avui dia, a Europa, el problema dels moviments de població s'ha agreujat molt: els immigrants poden tenir una altra llengua, una altra raça o una altra religió. És bastant lògic, doncs, que els autòctons encenguin encara més la seva xenofòbia i que també hi hagi força brots de racisme.

Molts immigrants no tenen res a perdre, perquè res no tenen. Els d'aquí tenim por perquè posseïm moltes (*massa*) coses, i temem perdre-les.

Ara, passarem a fer un joc molt simple per mesurar els nostres prejudicis vers els immigrants sense cap mena de pudor. El lector@ prendrà llapis i paper i apuntarà el grau de perillositat *social i econòmica* de l'1 al 12 (sent 12 el més perillós) que consideri d'aquesta llista *aleatòria* d'immigrants de diferents nacionalitats que actualment conviuen a l'estat Ñ:

1. Romanès
2. Francès
3. Senegalès
4. Albanès
5. Equatorià
6. Alemany
7. Algerià
8. Japonès
9. Xinès
10. Argentí
11. Pakistanès
12. Danès

No ens enganyi el lector@. Estic segur que no ha considerat de la mateixa manera a un alemany que a un equatorià. Ni tan sols a un xinès que a un japonès.

Hem (Imperatiu Categòric de Kant) de fer un exercici d'empatia i entendre l'immigrant. Bàsicament, n'hi ha de dos tipus:

1. El que fuig del seu país per la guerra. Avui dia, el cas de Síria. Abans d'ahir, el de Bòsnia. És una vergonya per a Europa el tracte que s'està donant a tota aquesta població. Aquesta falta d'humanitat recorda el maltractament a jueus i roms *després* de la Segona Guerra Mundial. Moltes vegades penso que penso que la Humanitat és un virus que acabarà per destruir del tot el nostre planeta.

2. El qui marxa del seu país a la recerca d'una vida millor. El cas de la gent del nord d'Àfrica, dels subsaharians i sud-americans. Com ja sabeu, moltíssima gent els anomena vulgarment: moros, negres i panxitos. Els nord-africans volen millorar el seu tren de vida, però no passen gana, igual que els sud-americans. Els subsaharians no tenen res i sí que passen fam. I de qui és la culpa que els seus països estiguin com estan? La resposta és òbvia: de les colonitzacions de la vella Europa.

La ja no tan rica Europa té un problema claríssim, entre d'altres (no hem d'oblidar els atacs continus d'altres estats per castigar la vella Europa: Brexit, EUA, Rússia i Xina). A part de l'envelliment de la població, els d'aquí no volen treballar en oficis durs com la construcció o mal pagats com la restauració. La majoria de la gent jove estudia i fa carreres que després no tenen una sortida laboral pràctica. A l'estat Ñ d'avui, llamentosament, es llença el talent. En aquesta crisi estructural que estem acabant de passar i que ha canviat per sempre la nostra visió de la vida (*Weltanschauung*) hi ha hagut casos realment molt tristos. D'altra banda, hem de tenir en compte que molts dels nostres joves (talentosos o no) han hagut de marxar cap a altres estats d'Europa.

La solució d'aquest problema em sembla diàfana, però no és gens-gens senzilla: *cal regular estrictament la immigració*. Cal evitar l'entrada massiva d'immigrants indocumentats, i això és evident. Però han de poder entrar perquè ens fan i ens faran falta per treballar. Sí, però d'una manera regulada: amb contracte laboral des del país d'origen i amb permís de residència. Es pot fer i s'ha de fer. Només d'aquesta manera podrem evitar els abusos laborals.

D'altra banda, el xoc cultural està servit. He tractat amb molts immigrants amb els que no he tingut massa problemes. Però tots sabem que n'hi ha, de problemes. No soc gens *bonista*, perquè vull creure en la bona fe individual de les persones. El problema està en quan aquesta persona crea un grup de gent i es converteix en *massa* (i generalment, amb un líder amagat).

La qüestió de la llengua no és la més important (*ai làs!*): a l'estat Ñ, l'immigrant es fa entendre més o menys en castellà. I per tant, el català hi surt perdent, com sempre. De tota manera, amb els fills dels immigrants i gràcies a la immersió lingüística tot es va redreçant tot una mica.

El problema realment important és el de la religió: la musulmana no ha fet una evolució palpable, com sí que ho van fer la jueva i la cristiana en el seu moment. L'única solució és un seguiment estricte per part de cada ajuntament en què es promoguin iniciatives socials d'integració. Alguns ja ho estan fent, i força bé. I, repeteixo una altra vegada, sense caure mai en el *bonisme*. L'immigrant haurà d'acceptar, doncs, les normes del país d'acollida. A canvi, serà considerat un ciutadà més, ni millor ni pitjor.

I, finalment, estimat lector@, t'he de dir que això que estàs llegint és el producte d'una emigració. Si el meu pare no hagués vingut des d'Extrema-Dura, jo no estaria aquí (en aquest nostre i *maiproubenvolgut* país) ni hagués pogut escriure aquest article que tan amablement acabes de llegir, ni tampoc s'hagués propagat encara més el maleït virus de la Humanitat.

Ni amb mi ni amb tu, *of course*.